

**Ana Munteanu Drăghici
Adriana Dandu
Gabriela Monica Costescu**

OPRANDE INOCENTE

**Coperta și grafica: Victor Cristea,
UNIUNEA ARTIȘTILOR PLASTICI
PROFESIONIȘTI DIN ROMÂNIA
Lector: Ana Munteanu Drăghici
Tehnoredactare:
Lucian Ioan Humă
sing. electronist Adrian Ioan Drăghici**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MUNTEANU-DRĂGHICI, ANA

**Ofrande inocente / Ana Munteanu Drăghici, Adriana
Dandu, Gabriela Monica Costescu. - Brașov : Graphica, 2006
ISBN (10) 973-88004-1-2 ; ISBN (13) 978-973-88004-1-0**

I. Dandu, Adriana

II. Costescu, Gabriela Monica

821.135.1-1

**Tipărit la Tipografia FILOTIB, Sighișoara
545400 - str. Hermann Oberth nr. 25/III**

Tel./fax: 0265 772822

*Sub egida Protopopiatului
Ortodox Român Sighișoara*

EDITURA GRAPHICA

În atenția difuzorilor de carte:

Timbrul literar se virează la Uniunea Scriitorilor din
România,

Cont RO44RNCB5101000001710001 BCR, Unirea

POEZIE ȘI/SAU CREDINȚĂ

La început de mileniu III, care se profetea că va fi religios sau nu va fi deloc, cum încă își derula calendarul, putând accepta prin aceasta că a început supremația religiosului, am găsit de cuviință să inițiez un concurs de poezie religioasă la Târgu-Mureș, poate singurul din țară de acest fel, la acea dată.

Poezia religioasă reclama, dacă luăm în calcul exilul său de o jumătate de veac, și recuperare și reabilitare și... promovare.

Poezia religioasă a fost, în opinia mea, un gen literar în suferință, mereu considerat de rangul doi, dintr-o neînțelegere a menirii acestui gen, din inversarea termenilor definatorii – credință și/sau valoare. Tema a subordonat esteticul și de aici lanțul slăbiciunilor.

Nici marii critici nu au dat foarte mare atenție literaturii religioase românești, deși scriitorii importanți ai genului n-au lipsit, de la Nichifor Crainic la Radu Gyr, de la Ioan Alexandru la Daniel Turcea. Și nu putem să nu luăm în calcul faptul că mari scriitori au abordat acest gen, în fruntea acestora situându-se

Eminescu, Goga, Coșbuc, Arghezi. Poezie religioasă au scris și slujitori ai bisericii, de-ar fi să amintim doar vârful acestei contribuții, mitropolitul Bartolomeu Anania, considerat de Liviu Petrescu „*Unul dintre cei mai importanți poeți de inspirație religioasă din literatura acestui veac*”.

Tema nu salvează însă valoarea și nu e loc de concesi de nici un fel. Bunele intenții ale poeziei religioase nu justifică nonvaloarea, în ecuația temă – valoare, întâietate trebuind să aibă, indiscutabil, valoarea.

Până la urmă, în acest context, e un regim ingrat pentru autorii de inspirație religioasă care au început să se facă auziți într-un secol, al XXI-lea, religios.

Sigur, valorile nu apar peste noapte. Mulți au simțit chemare spre această poezie, dovadă sunt zecile de grupaje de versuri de la autori din toată țara pe care le-am primit la Concursul de Poezie Religioasă « *Credo* » de la Târgu-Mureș, care și-a derulat două din cele cinci ediții ale sale și la Reghin. Dintre ei se vor alege valorile, cei care vor da din nou strălucire acestui gen, peste care s-a întins cocleala ideologiei roșii.

Ultimele ediții ale Concursului de Poezie Religioasă au avut printre laureați și trei autori sighișoreni care au găsit de cuviință să-și publice

o parte din creațiile lor de inspirație religioasă într-o antologie colectivă, cu un titlu sfios « *Ofrande inocente* ».

Ana Munteanu Drăghici, Adriana Dandu, Gabriela Monica Costescu sunt cele trei temerare ale poeziei religioase mureșene de azi, autoare cu o biografie literară cu destule date ale recunoașterii, chiar dacă doar Ana Munteanu Drăghici a reușit să-și publice în volum, o parte din creațiile sale lirice.

« *Ofrande inocente* » nu e o antologie de « grup », cele trei autoare nu au mers pe o formulă programatică, fiecare urmându-și propriile aspirații. Autoarele nu seamănă între ele, fiecare încercând un registru cât mai personal, neînregimentat vreunei tendințe ale genului.

Ce le apropie este un anume patos psalmic, melodicitatea poemelor lor, căldura rostirii cuvântului născut din credință.

NICOLAE BĂCIUȚ
Director al Direcției pentru Cultură,
Culte și Patrimoniul Cultural Național Mureș

CU „OFRANDE INOCENTE” AVEM SENTIMENTUL CĂ SUNTEM PRIVILEGIAȚI

Ca și iarba, firul verde al speranței, sau batista lui Dumnezeu, sau atâta soare cât poate cerul să cuprindă, sau ceasul când te-ai schimbat, ceasul neuitat; sau tristețea că trebuie să treacă o viață ca să-nveți cum s-o iubești și că, pe pământ încă sunt oameni atât de singuri, încât îl cred și pe Dumnezeu singur, cum sunt ei de singuri pe pământ (...), poezia este aceea care, din când în când ne întoarce la frumusețea teribilelor chipuri ale iluziilor noastre ori la darul ascuns, pe care Destinul ni-l dă să-l punem în buzunarul din dreptul inimii, și este ca pasărea ce crește mai înaltă decât propriul cânt și simțirea bucuriei, plină ca mulțumirea și pură ca iubirea, dar și țipătul de durerea prieteniei rănite și tăcerea înfrângerilor și simfonia neliniștilor, și dulcele, credinciosul pământ care de atâta răbdare ne răscolește împietrirea și ne răspunde numai cu primăveri; și cântul cel fără cuvinte, ca zborul pășărilor și „sfântul acasă” care întotdeauna înseamnă (doar) locul de unde am pornit (.....).

Iată, atât de bine cunoscutele între noi și în obștea străvechiului nostru burg, Ana Munteanu

Drăghici, Adriana Dandu, Gabriela Costescu vin în „*cântecul rugului aprins*”, „*semnul sfânt*” și „*veghea Crucii*”, să ne spună așa cum numai sufletul gracil al femeii o poate face, că Dumnezeu ne-a iertat pentru că ne-a iubit; or, noi suntem datori să răspundem Cerului și Pământului, oamenilor și firului de iarbă, dorului și visului, surâsului și durerii cu aceeași dragoste. Pentru că, dacă este să ne asemănăm cu Dumnezeu în ceva, aceasta este puterea de a iubi și a ierta – tocmai, pentru că iubind și iertând ne facem părtași, noi înșine, dragostei care, mai ales, nu caută ale sale și care pe toate le rabdă (.....).

Și, ca o binecuvântare de „*sus*”, sunt pe pământ oameni cu vocație de perpetuu trăitori sub cerul înstelat și aceștia sunt cei duși cu dorul și „*frânți*” de inimă și frumos – artiștii poeți, artiștii plastici, artiștii muzicieni, artiștii interpreți sau altfel spus, artiștii cavaleri ai frumoaselor risipe. Și așa, risipei se redă poetul creștin, spre a ne descoperi și apăra dreptul la lumină, la miracol și uimire. Și așa, din dragostea lor față de gândurile curate și tărâmurile și aspirațiile înalte, poetul creștin ne restituie, sub chipul „*ofrandelor inocente*”, pacea ca limpezime a cugetului, raiului visului curat, confortul idilic al liniștii sufletului, calea către inefabile străvezimi și tăria

creinței deopotrivă smerită și aptă piscurilor
contemplației (.....).

Și așa, darul „dăruitelor” noastre întru
slujirea copilăriei, coboară în inima și casa
sufletului nostru un soare blând și gânduri și
alcătuiți de cuvinte dintre acelea vegheate de
steaua înaltă a Frumosului și Sublimului mereu
luminându-se calea totodată, cuvântul viu, sensul
timpului și al veșniciei; și nevoia de sărbătoare și
de uimire, ca repetiție temporală. Tocmai pentru
că Poetul (creștin mai ales) parcurge timpul
având în sine Epifania și cântă și laudă și arată
lumii iubirea și coboară cerul în lume și deschide
ochii spre Nemurire.... Le mulțumim și vă
mulțumesc....

DAN OVIDIU
Preot Protopop

**Motto: Pe portativul de lumină
Spre poarta cerului divină –
Deschisă către Dumnezeu
Se roagă-n cânt cuvântul meu.**

Ana Munteanu Drăghici

Născută la 24 X 1945 la Sighișoara, județul Mureș.

Debut editorial cu volumul de versuri „*Testamentul iubirii*”, CASA DE EDITURĂ „Mureș”, 2003. A mai publicat poeme în antologiile cenaclului literar „N. D. COCEA” („*ANOTIMPURI SUB TURNUL CU CEAS*” și „*VEȘNICIA SECUNDEI*”, 2004).

Absolventă a Institutului Pedagogic de Învățători din Cluj și-a săvârșit apostolatul la Școala Generală din satul Hosman, județul Sibiu

și în orașul natal Sighișoara, la Gimnaziul de Stat Aurel Jinga și Școala Generală nr. 6. A mai desfășurat activitate publicistică fiind redactor șef al săptămânalului sighișorean „*Sighișoara Expres*”, reporter al cotidianului „*24 ore Mureșene*”, realizatoare a unor emisiuni culturale la „*Radioson Sighișoara*”, este președinte al cenaclului literar „*N. D. Cocea - Anotimpuri*” din Sighișoara și vicepreședinte al cenaclului literar „*Liviu Rebreanu*” din Tg. Mureș.

Este prezentă cu poezie în spectacole literar – muzicale televizate, cu poezie religioasă – în emisiunea „*Convorbiri Duhovnicești*” a postului de televiziune ANTENA 1 Sibiu (în colaborare cu cantautorul de muzică folk Nicu Poșta).

Colaboratoare a revistei de filozofie și literatură „*Târnava*” a cotidianului „*Cuvântul liber*” și a revistei „*Ambasador*” din Târgu Mureș precum și a periodicului sighișorean „*Glasul Cetății*” (cu poezie și publicistică).

La ediția a IV-a a Festivalului Național de poezie Religioasă „*Credo*” (Reghin, 26 Mai 2004) i s-a acordat Premiul cotidianului „*Cuvântul liber*” și al Direcției Județene Pentru Cultură, Culte și Patrimoniu Cultural Național Mureș.

La cea de-a VI-a ediție a Festivalului Național de poezie Religioasă „*Credo*” (Reghin, 24 Martie 2006) a obținut premiul revistei „*Ambasador*”.

Cuminecătura păsărilor...

Am pus năfură
pe pervazul geamului
pentru păsările cerului...
și ele s-au cuminecat
pentru zborul zborului...
„Au păsările cerului...!”
Cele fără de prihană
fără provizii de hrană...
Mi-au stropit geamul cu
CUMINECĂTURĂ.
Să-și caute ramul
De înălțare spre senin.
Se vor întoarce la locul
de întâlnire dintre noi.
unde vor găsi zilnica apă.
pâine din *„preazilnica pâine.”*
Mă vor căuta mai apoi
Dincolo de ultimul mâine...
Păsări ale cerului.
Zburați pentru noi!
Înălțarea voastră
ne poartă urmarea...
chemarea din aripa amintirii!
Iradiați simfonii de culori
încrustate pe discuri divine.
Nu vă uitați cântecul măcar voi.
mai dăruindu-l oamenilor
pentru credința în **ÎNVIERE...**

***Motto: Sufletul meu dăltuit în cuvânt –
Miez de lumină, rază de gând...***

Nesomnul cuvântului

**Nesomnul cuvântului meu,
veghe de rază spre mine,
lumină de notă divină,
cântec trimis de Orfeu.**

**Urcă din treaptă în treaptă
portativul drum de azur
prin cuvânt spre inimi se-ndreaptă
neliniștea gândului pur.**

**Străbate câmpie de vise
prin iarba albastră de dor...
Cântecele urcă nescrise
îmbrățișând ființa – fior... .**

**De o vreme icoană – nesomnul
la care se închină cuvânt,
rugăciune plăsmuită spre Domnul
din leagăn pân' la mormânt... .**

**Trezit cuvântul din vise
așterne durere
cu sângele celor nescrise
ce curge din lipsă de soare...**

**Nesomul cuvintelor toate,
rebele încercări de-mpăcare,
rostiri care trec peste poate
se-adună-ntr-o grea înserare...**

**Se umple-nnoptarea de ele
și curg în Carul cel Mare
să cadă pe rând stele, stele
la nunți cu fiori de plecare...
Doar nesomnul cuvântului sfânt
plăsmuiește minuni de-ntâmplare,
Înălțare în unicul cânt
De slavă spre Domnul cel Mare.**

**Implor muritorul din mine
Din greul pământului smuls,
albastrul împărăției divine
Să poarte-n a inimii puls.**

**Apoi peste pragul plecării
o punte să-nalțe spre tine –
CRUCEA – cuvânt al mirării.
purtător al creației divine...**

Înfiorând chemarea

**De va cădea în urma mea
O stea, un fulg, o palidă petală,
E semn că drumu-mi voi urma
În anotimpul fără de zăbavă...**

**Din umbra stelei voi strălumina
Oceanul de tristeți și fericire,
Bătând odată cu inima ta
La înhumarea fără de sicrie.**

**Albă sclipire fulgul va cădea
În iernile fără topire,
Eu devenind o rece stea,
Plecare fără de ivire.**

**O palidă petală undeva,
În primăveri cu frunzele albastre,
Înfiorând chemarea de cândva
Divinitatea veșnicind în astre...**

12 februarie 2006, Sighișoara

Cereasca grădină

**Cineva se roagă pentru noi.
Cine se roagă?
Cineva suferă pentru noi.
Cine se roagă.
Fără s-aștepte răsplată-napoi
Cine se roagă?
Pentru necredința din noi
Ziua întreagă
Noaptea celor de-apoi
Cine se roagă?
Truda și goana ne face uitați
De îndurare...
Însă se roagă să fim iertați
Cei cu iertare...
Deși pământ, avem cerul în noi
Prin rugăciune
El ne dă soare, lumină
Și ploi și-nchinăciune.
Cineva se-ndură de noi
Pentru ne-ndurare
Cineva ne iartă pe noi**

**De neiertare...
Din pământ în pământ
E o parte din noi
Dar rugăciune
Pentru cuvânt și iubirea de-apoi
Și-nchinăciune.
Isus picură cerul în noi
Spre casa divină
Ruga se-nalță odată cu noi
Și se-nchină.
Să fie lumină, lumină de-ajuns
Până nu-i înserare
Să rămână cuvântul din noi
Mai presus de-ntunecare
Din iubire de oameni
Să-nflorească în noi
O cerească grădină
Să ne rugăm
Cu frumosul din noi
Pentru *LUMINĂ!***

Semnul Sfânt

Credincioasei Elena Luca Pusztai

**Strada de pe un braț de cruce
În liniștea monumentală
În prag de praznic ne conduce
Spre casa cu rugă de vestală.**

**Aici poposesc drumeții,
Cei însetați de omenie,
Să stea de vorba cu profeții
O clipă fără de simbrie.**

**Odaie caldă-ncăpătoare
Pentru tot omul ostenit,
Pe strada Libertății – soare
În tinda bunului venit.**

**O simfonie de culoare
Îmbracă primitoarea casă,
Ghirlandele de sărbătoare
Și vinul roșu de pe masă...**

**Pe bănci cu izuri de pădure
S-a așternut nedumerirea,
Căci se-ntâmplase o minune
Ce-nfiorează omenirea.**

**Pe geometrii de cărămidă
Întâi privirilor se-arată
Chipuri în mantie și hlamidă
Ce dăinuie adânc în vatră.**

**Forma născută din pământ,
Arsă-n cuptor-meșteșugită,
De truda-rugă prin cuvânt,
Model de mână rotunjită.**

**Privirea noastră cu uimire
Descoperă cu revelație –
Chipul ce tocmai spre iubire
A devenit lumii creație.**

**Celui ce însuși pe o cruce
A lăcrimat în răstignire,
Ca oamenii să poată duce
Vremelnicia din zidire...**

**Și să se dezpământenească
La trecerea spre altă viață,
În ruga noastră strămoșească
Ce cu evlavie ne învață.**

**Pe lepede e o lumină,
E aura chipului sfânt
Din a izvorului grădină,
Isus Hristos din slavă cânt.**

**În chiar ziua premergătoare
Praznicului de-nchinare,
A Maicii Domnului intrare
În biserica luminătoare,**

**Pe lespezi apăru lumină
Cu aura chipului sfânt
Din a izvorului grădină,
Isus Hristos-ceresc cuvânt!**

**Coroana ce-a fost înspinată
E luminată de un cerc,
O flacără îndepărtată...
Din purpura sângelui cert.**

**Iar chipul e pecetluit
De a sfințeniei arătare,
Cu ochii blânzi de infinit
Și gura strânsă a rugare...**

**Culorile se dăltuiesc
În forme a milostivire
Și stai mereu să îl privești,
Martiriu rupt din omenire...**

**Alătura contur angelic
Din îngerii dumnezeirii
Îl străjuie discret, feeric,
La ceas de sfântă pomenire.**

**Și Maica Domnului – Maria
Cu pruncu-n brațele-i divine,
Crăciun purtându-și măreția
În duhul semnelor creștine.**

**Deși spre-apus, e-un răsărit,
Fereastra prin care se strecoară
Lumina – chipul lui Isus
Cu îngerul care coboară.**

**În sanctuarul închinării
Lumini aprinse priveghează
Credința vie a mirării
Ce cugetele scânteiază.**

**Dar și când înnoptarea-apasă
Pe umeri negri crucea zilei
O liniște din cer se lasă
Și aurește slova filei.**

**E semn trimis de sărbătoare
Pe lespede de-ngenunchere
Cu aura vorbind din soare
Lumina întru mângâiere.**

**S-au arătat cruce și prunc
Dezvăluite de un trunchi,
Dar astăzi s-a ivit o stea
Purtând Dumnezeirea-n ea.**

**Pe lespede cu sfântul semn
N-o mai călca pas omenesc,
Privirea înălța-va demn
Cuvântul sfânt dumnezeiesc.**

**Și pardoseala fi-va cer,
Albastră frescă de-nchinare,
Să poarte ruga spre mister...
Smerenia fi-va catedrală!**

Credință veșniciei

**Tu Cununat cu lira românească
Ai jurat credință veșniciei
Pentru a cuvântului robie...
Generațiile să te rostescă.**

**Prin cuvintele urcuș spre stele
Dăinuind lumină-n constelație
Din oceanul visului creație
Tu, Luceafăr, luminând în ele!**

**Bucuria ai cântat măiestru
Și amarul neamului și-al țării,
Însuți tu în tainele cântării
Zbor sublim din zbuciumul terestru.**

**Multe graiuri murmură prin tine
Doruri legănate de mirare,
Înălțând din lacrimi altare
Pentru pomenirile sublime.**

**Te-ai născut spre-a rămâne pururi
În voievodatul de cuvinte
Unde nu trăiește cine minte
Și încoronat e doar o dată.**

**Dăruit cu har de Dumnezeu
Spre a lumina de la vestire,
Fără un apus-întru iubire,
EMINESCU – genial trofeu!**

**Respirăm prin tine nepieire,
Sacră poartă spre divinitate,
În Dumnezeiasca lumii carte –
Salvator – liman – spre nemurire.**

11 ianuarie 2006, Sighișoara

Lacrimile lumii
Omagiu Papei Ioan Paul al II-lea

Plecarea unui SFÂNT

Renaște lumină

Urcând în cuvânt

O rugă divină.

Nuntire de-argint

Și opt anotimpuri

De pace și mit

Credințe în timpuri.

Noblețe-n iertare

Părintele lumii

Sfântă chemare

A înțelepciunii.

Nu poartă crucea

Înscrișul tăcerii

Ci lumea răscrucea

Din glasul durerii.

**Îndoliata vieții pleoapă –
O clipire pământească
N-o închide într-o groapă
Luminarea sfânt umană.**

**Roua vestind
Dimineți de veșnicie
Lacrimile lumii
Străjui-vor făclii...
Starului uman
De spirit păstor
În templul roman
Duh nemuritor.**

Veghea Crucii

**Doresc să scot cuvântul din tăcerea
Crescută ca un arbore în noi,
Arborele vieții înflorind durerea
Culorilor ce se preling în ploi...**

**E-n miezul nerostirilor o frază
Ce urcă lin chiar către DUMNEZEU
Ca să aducă înapoi o rază,
Să ne-ncălzească atunci când ne e greu...**

**Nu sunt fântâni cu-atâta adâncime
Ca setea cea nepământească-
Poate Manole dincolo de fire
Să rezidească-n Argeș iar o Ană?**

**Poate simțirea nemărturisită
O porți în talismanul de tăcere
Ca pe-o ofrandă pururea iubită,
Învăluită de mistere...**

**Într-o tăcere sacră, rugăciunea,
Sfințenie fără-asemănare,
Îți plăsmuiește-n inimă minunea
Ce te îndeamnă la-nchinare.**

**De-aceea înainte de-nserare
Apusul vieții tale îngenunchează,
Iar pragul ce te poartă peste zare
Să fie crucea ta care veghează...**

Sfințenia colindelor

**Colindă către Dumnezeu –
Rugăciunea neamului meu!
Coboară îngerii
Spre „*Valea Plângerii...*”**

**Deasupra colibei din Bethleem
Primele colinde-sacru semn...
Corul de îngeri cu sfânt dirijor –
Nașterea Domnului Mântuitor.**

**Divini primii tăi cântători,
Lumină credința în zori,
Murmure rădăcini,
Prin cântec-Heruvini.**

**Bradul din pământul străbun –
Veșnicia omului bun...
Harul lin colindă
Icoana din tindă...**

**Să colindăm vor românii
Dealuri și ocolul stâniei...
Tulnic peste țară –
Strămoșii în seară...**

**Stele-n zăpadă vor oglindi
Lumina pașilor de copii,
Urce către cer-divin
Cântecul sfânt-amin.**

**Deasupra colibei din Bethleem
Primele colinde-sacru însemn...
Corul de îngeri cu sfânt dirijor –
Nașterea Domnului – Mântuitor.**

1 ianuarie 2003, Câmpia Libertății

Cântec către Dumnezeu

Text: Ana Munteanu – Drăghici

Muzica: Nicu Poșta

Notație muzicală: Profesor Nicolae Bogdan

RE SOL

Un cân-tec că-tre Dum-ne-zeu ru-gă-ciu-nea nea-mu-lui

5 LA RE LA RE

meu co-boa-ră în-ge-rii pe va-lea plân-ge-rii.

10 RE

De'a-su-pra pla-ne-tei ră-su-nă so-lemn a-cestsa-cru

15 LA RE SOL

cân-tec sa-cru semn cor de în-geri

20 RE LA

cusfânt di-ri-jor cu-vân-tul de pa-ce bi-ru-i-

25 RE RE SOL

tor

30 LA RE LA RE

Un cân-tec Că-tre Dum-ne-zeu îl cân-tă tot po-po-rul

meu mă-ri-re ce-lui sfânt și pa-ce pe pă-mant Să

35 LA RE SOL LA RE

ur-ce cel di-vin Cîn-te-cul sfânt A-min

Izvorul mântuirii...

**MAICĂ MARE te-am primit în suflet
În altarul sfântului cuvânt
Din înalturi soarbe al tău cuget
Mirul luminării într-un gând**

**Aplecat ți-e capul de credință
Sărutând pământul ca pe-un hram
Și pășești încet fără știință
N-ai trufie omenească nici un gram...**

**Trupul ți-e încovoiat de neputință
Și secundele te plâng încet
Ca un dangăt picurat de neființă
Din minutul tău trăit discret...**

**Curg pe lângă tine trecătorii...
Unii cu mirare te privesc
Și se închină muritorii
Cu uimire pentru dar ceresc.**

**Porți destinul stins într-o tăcere
Dintre multe lumi rătăcitoare
Parc-ai renăscut prin înviere
Fără a mai privi spre Soare.**

**Deși cu privirea spre țărână,
Ochii tăi îmbrățișează cerul!
Nu ești trecătoare-o bătrână –
Ci fărâma dăltuind misterul.**

**Brațele îți poartă vechi ulcioare
Spre Izvorul de Tămăduire
Parcă mângâiate de fecioare
Născute la Buna Vestire.**

**Unde o fi Izvorul Mântuirii
Către care pașii ți-i îndrepti
Ca s-adapi din cupele iubirii
Pe acei ce fi-vor înțelepți?**

**Soarele trecut de miezul zilei
Se închină printr-un cald popas
Înainte de apusul filei
Dintr-o carte cu mesaj uriaș!**

**Și-ntr-un plâns pe umerii de dealuri
Se prelinge și lacrima ta
În sclipirea dăinuind în valuri
Și în rugăciunea mea.**

5 mai 2004, Sighișoara

**Botezată în credință
în amintirea nașei mele
de botez, Toma Raveca**

Rugăciunea mea spre tine
Se îndreaptă Doamne Sfinte
Și la rău ca și la bine.
Mă smeresc cu luare-aminte...

Dintru început părinții
La biserică m-au dus
Să mă întâlnesc cu sfinții
Și cu Domnul nost' Isus.

Botezată în credință
Am crescut în rugăciune.
Nașa mea la suferință
A făcut mare minune.

M-a salvat din părăsire
Și din boală m-a salvat
M-a scăldat întru iubire
Până când m-am întremat.

Nașa de botez acuma
Locuiește între stele...
Mă gândesc întotdeauna
La noblețea nașei mele.

**Singură prin astă lume
A trecut-o mângâiere
Purtată de alte nume
Peste pragul de tăcere...**

**Eu o port mereu în mine –
Sfântă slovă dintr-un psalm
Cu privirile senine
Dintr-o toamnă cu iz calm.**

**Când mă închin la o icoană
Din zugrăvirea de sfinți
Se deschide de sub geană
Ochiul sfinților părinți**

**Și din umbra-ndurerată
Rămasă în oglindire
Zâmbetul ce mi-a dat spirit
Nașa mea-întru iubire.**

**Genunchii-mi-aplec în taină
Mâinele-împreun a rugă
Și îndoliata vieții haină
Se luminează de o taină...**

16 februarie 2006, Sighișoara

Crucea de lacrimi

**Va fi detronat trupul meu
În galaxia de sânge
Când veacul cu clipele plânge
Fiorul părerilor de rău...**

**Vor sta în bernă orgolii
Să imploră închinăciune
La troița înălțată de solii
Trimși să creadă-n minune.**

**În crucea de lacrimi durerea
Își caută ochiul neplâns
Să vindece-n posturi părerea
Acelui de soarte străpuns...**

**Iar noi vom citi testamentul
Jertfelnic încrustat în cuvânt
Și cerul va fi pergamentul
Fiorul neprins în mormânt...**

12 februarie 2006, Sighișoara

Lacrima amintirii
in memoriam:
-Profesorului NICOLAE LEICU-

Pământul atinge lemnul
Bulgării cad fără-ndurare
Într-o sinistră alăturare...
Preotul face semnul
Crucii pentru înhumare

Pecetluiește mormântul
Stropindu-l cu vin
Trist în cântare cuvântul –
Plecare din lume AMIN!

O ploaie din întunecatul cer
Cade fără-ncetare –
Cel chemat spre mister
Se-nvăluie-n însurare...

O amintire în lacrimă cade
Peste țărâna deschisă
Cineva spune: „*Ce om cumsecade!*”
Cartea vieții-i închisă...

**Mai măsoară clepsidra încă
Timpul cu nisipul de aur.
Groapa – oricât de adâncă
N-acoperă un tezaur...**

**Trăind între îngeri
Ca dascăl de frunte
Idealuri în zbor a 'nălțat
Destinul se închină
Nu poate să-nfrunte
Omul atât de adevărat!**

**Cuvânt de lumină
În: „*Glasul Cetății*”
Păstrător de teatru pentru limba Română
Iubitor de oameni și credință străbună
De frați și surori
De părinți
Așezat între SFINȚI
Clipa lui – lumină eternității!**

Luminos și cald ca un soare!
Înțelept ca un zeu!
Erudit și frumos-sfântă zare
Credincios Nicolae – mereu –
Amintire dintr-o sărbătoare...

23 aprilie 2006, Sighișoara

Uitarea clepsidrei

Eu sunt umbra

Secundeii mele

Trecerea minutului meu

Netrăit...

Sclipește lacrima

Încrustată în unda

Râului din izvorul sfințit.

Retrăiesc sărutul soarelui

Arzând în apus

Tresare în zori necunoscutul

În culori aurite

Ce-n unde se-ascund...

Va rămâne dovada

Trecerii mele prin timp

Urma lăsată-n nisipul

Uitat de clepsidră-n amurg...

Ruga cuvântului meu

**Când mi-este dor de neamul meu
De vorbă stau cu Dumnezeu.
Miresme de tămâie și de busuioc
Îmi poartă gând spre sfântul loc.**

**Deși pădurea înverzește pretutindeni
În mine plânge freamăt de armindeni
Fiorul veșniciei mă cuprinde
În clipa care nu se vinde...**

**N-adun zădărnicia trecătoare,
Deșertăciunea clipei care moare...
Dar de credință nu mă las
Până la ultimul popas.**

**Aș vrea – urmaș – cuvântul meu
Să urce către Dumnezeu
Învăluind o rugăciune
De pace și închinăciune.**

**Să fie semenii mai buni
În curgerea acestei lumi.
O picătură în ocean
E numai – omul pământean...**

**Pentru creștin – poporul meu
O rugă către Dumnezeu
Și-o rugă pentru orice neam
Din pomul vieții – veșnic ram.**

**Pe portativul de lumină
Spre poarta cerului divină
Deschisă către Dumnezeu
Se roagă-n cânt cuvântul meu.**

**Pentru o binecuvântare
De pace-n lume și iertare**

9 iunie 2003, Iowa City

„QUO VADIS, DOMINE?”
fiicei mele Ligia

Roman ce sfârșește cu o întrebare
După ce atâtea răspunsuri
Te-au pus la încercare...
La bogăție, la căutare
La cugetare și virtute
Siluete negre de lemn ars
Înșirate pe mantia nopții
Ca niște imprimare pe care se țeș
Pedepsiții șir după șir
Fără ieșire, cu aspru fir...
Odată cu ivirea zorilor
Negrul trosnește și dispare
Noaptea îl repune la răstignire –
PEDEPSIȚII NEȘTIUȚI DE IUBIRE...
În băile romane se deschid vene
Sângele înnobilează apa!
Numai cupa de apă
Nu se transformă în vin
Vinicius transformă pragu-n senin...
Pe blana strămoșească a cinstei
Pășește aleasa –
Eu, la întrebarea: „*Quo vadis, Domine?*”
Răspund cu – **LIGIA!**

Scara de lumină

**Să urci pe scara de lumină
Către a Domnului grădină
Și să te scuturi de otravă,
De ura din a vieții navă.
Iubind pe semeni ca pe tine
Și rana cugetul s-aline,
Iar cu balsamul bunătății
Aur să fii în talerul dreptății.**

**Atunci nafura și vinul –
Trupul și sângele divin
Îți va înnobila destinul
Mutând în tine cer senin.**

**Se va-mplini cum se cuvine
Ce-i rânduit și pentru tine
Până la apusul vieții tale
Din viața asta călătoare...**

15 februarie 2006

Spre tine – Doamne!

**Fiecare înfrângere
E o izbândă
Spre tine, Doamne!
O urcare a lacrimii
Spre răstignire-
Ca să-mplinească plânsul
Crucea de lacrimi
Dinaintea venirii mele pe pământ
Zidirea numelui în cuvânt.**

15 februarie 2006, Sighișoara

Adriana Dandu

Născută în 16
august 1958 în
localitatea Sighișoara,
jud. Mureș;

Absolventă a
Liceului Pedagogic din
Tg. Mureș în 1978,
având specialitatea de
învățătoare:

Lucrează la Gimnaziul de Stat „*Aurel Mosora*” din Sighișoara, jud. Mureș, ca învățătoare titulară, cu gradul didactic I;

Face parte din cenaclul literar „*N. D. Cocea - Anotimpuri*” din anul 1979 și din cenaclul „*Liviu Rebreanu*” – Tg. Mureș din 1973;

Publică poezii în antologia „*Veșnicia Secundeii*” a cenaclului literar „*N. D. Cocea – Anotimpuri*”.

Este prezentă cu poezie în spectacole literar – muzicale televizate.

Grupajul de poezie publicat în acest volum a fost premiat la Festivalul Național de Poezie Religioasă „*Credo*”, Reghin, 24 martie 2006, cu premiul „*Gazetei Reghinului*”.

Ofrande inocente

Dacă-ar fi să vrem
capătul de drum,
să ne înfruntăm
deșertul de scrum,
să ne revărsăm
crucea de zăpezi
peste neputința
de-a-nflori livezi.
Dacă-ar fi să fim
până la sfârșit,
să ne vindecăm
prin tot ce-am greșit
și povara ninsă
până la-ndurare,
în lacrima stinsă,
să fie-nchinare.
Dacă-am fi și dacă
ne-ar rămâne timp,
să-nflorim secunda
altui anotimp,
sufletu-n credință
veșnic ne va arde,
pe altarul Jertfei
să îți fim ofrande.

Coboară!

**De n-aș fi plină de mireasma Ta,
n-aș fi decât un vas de lut crăpat,
și-un simplu iz de mâl neinsuflat
m-ar recunoaște în oglinda grea;**

**și n-aș mai fi o pagină-tezaur
desprinsă dintr-un calendar ceresc,
n-aș ști de ce și pentru cine cresc
mirifici arbori cu fructele de aur.**

**Și aș putea, cu mâna înainte,
să pipăi forma pietrelor de hău,
dar vreau să mă rănesc pe drumul Tău
și pietrele țipând să mi le-aduc aminte.**

**Aș sta în văzul timpurilor reci
privindu-le în suflet-lingoul lor de gheață,
și aș muri ca Tine să le trezesc la Viață
și spre limanuri calde să le usuc poteci.**

**Știu, n-ai să mai calci pământul greu;
l-a sfărâmat cu ghiara ei minciuna,
dar eu Te-aștept, Te caut dintotdeauna...
Coboară în grădina sufletului meu!**

Floare supremă

**Simt Jertfa prelungindu-se în mine,
simt Fântâna Vinului și-a Pâinii
cum se revarsă
din pura înflorire verticală,
simt această cupă esențială
plină de Absolutul Tău lichid
cum se deschide
ca să-mi fie hrană.
Potirul,
Doamne, dă-mi-l înflorit
și dă-mi puterea Pietrei
să-l sorb la nesfârșit!**

Avertismentul cocoșilor

„Cine-a dat cocoșului pricepere?”

(Iov. 38, 36)

**Tăgăduiam când a cântat cocoșul –
peremptorie dovadă-a neputinței
de-a-mi asuma, întreg și grav, Cuvântul,
neîntinat de spaima ființei.**

**Cine-a dat cocoșului știința
de-a fi o trâmbiță a Judecății?
Cine-a stârnit o pasăre distinsă
să fie martor ocular al nedreptății?**

**Cine-a pus în glasul dimineții
o suliță de foc pentru trădare?
Din necuprins, neînțeleș Înalt
cine strigă-n mine-a disperare?**

**Avertismentul cocoșilor e-n noi
o sfâșiere a pânzei de pe gând,
un Răsărit născându-se din nopți
*„cu moartea pe moarte călcând”.***

Aripi de lemn și sânge

**Apele acestea peregrine,
atunci când Ți-a fost sete,
s-au retras
și arborele omenesc
s-a prăbușit
peste izvorul unicului Glas.
Ți-au cusut coroana
pe osul suferinței,
căci însăși Suferința
trona pe fruntea Ta,
în fiecare spin
simțea refuzul lumii,
simțea boarea de foc
și o puteai ierta.
Ai pus în noi atunci
un capital lichid
în văzul tuturor
zeilor străini,
în ochii timpurilor
stai încremenit
pe-aripi de lemn și sânge
ca noi să fim creștini.**

Crucea, ca o implorare

**Amiaza străpungea cu arma deznădejii,
era amiază
și nimeni nu venea,
Absența ciugulea din subterane
prinsă-ntre funii
și eu
de strajă abisului
priveam
spre cerul negru de indiferență.
„Eli, Eli, lama sabachtani!”
„Ce putere mai am ca să aștept?
Trupul meu nu este de granit,
carnea nu îmi este de aramă.”
Tunetul,
iscat din Infinit,
a vrut ca toată spaima mea
să vadă
crucea, ca o implorare,
pe spaima Celui părăsit.**

Ești Dumnezeu pentru că poți să rabzi

„Pâinea cea de toate zilele dă-ne-o...”
și Tu ne-o dai și toți vor să te creadă...
Dar ce Ți-am dat când Tu ne împlineai?
Un jet de foc pe-o salbă de zăpadă.

„Ne iartă păcatele precum și noi...”
și Tu ne ierți, ne scuturi de ocară,
nu ceri nimic pe Veșnicie
și taci pe crucea de povară.

Dar noi Ți-am dat o cupă de suspine,
Ți-am dat scrâșnirea cuielor de ură,
Ți-am pus un lanț de spini pe suferință
cu ne-ndurarea noastră fără de măsură.

Și vrem mereu iertare și vrem un adăpost,
bezmetici și suavi râvnim la nemurire,
ești Dumnezeu pentru că poți să rabzi
și poți să-ntorci mereu obrazul spre Iubire.

Inimă vie

În amintirea inimii mari a celui ce-a fost Toader Miclea

**Plecând spre infinitul zării
tu ți-ai luat doar trupul de abur foșnitor,
căci inima-ți mai bate încă-n inimi
ce răscolesc mereu cuvântul dor.**

**Ai plecat spre a renaște-n seva
grădinilor de crin din Paradis,
dar tu vei fi cu noi întotdeauna
iubindu-ne așa cum ne-ai promis.**

**Din vreme-n vreme vreun suflet nevoiaș
se-ntreabă unde ești și ce mai faci?
Ai pus atâta bunătate
în pâinea care-ai dat-o la săraci!**

**Și-ai vrut să nimicești tot răul,
tot greul lumii l-ai fi luat la tine,
îți tresărea în carne plânsul lumii
și mâna ta se întindea să-aline.**

**Nu te-am uitat și ne vom aminti
de inima ce ne-ai lăsat-o nouă,
copil al milosteniei, pe-altarul ne-ntinat
să o veghem în lacrimi și în rouă.**

Voi deveni Iubire

**Lumina mă dizolvă-n
oceanul de iubire
purificând iubirea
din care m-am ivit,
când inima Luminii
va bate-a mântuire
voi deveni Iubire
sculptată-n infinit.
Respir prin porii vremii
cântec de iubire,
m-anin de-ncrâncenata
genune de ninsori
și mă deschid Iubirii
ca tainica rodire –
un strigăt de iubire-n
minunea unei flori.**

**Voi deveni Iubire
prin Cel ce m-a zidit.**

Cutia de rezonanță
„În sunet de alăută îmi voi începe
lauda”
(PS.58;5)

Sunt un vas cu cântec, Doamne,
trăiesc pe corzile întinse
contra perdelei de bazalt,
țâșnesc sonor
ca o coloană
cu mâini lichide, pârguite
de soarele înaripat.

Și cântul meu întinerește
pe harfa spațiului înalt,
trecând spre ceruri, ca o plută,
contra perdelei de bazalt.

Sunt cântec, Doamne, sunt vibrație
spre Tine, cel ce m-a-ntrupat,
cutia Ta de rezonanță
contra perdelei de bazalt.

Sfinții
Sfintei Maica Tereza

**Voi locuiți o țară fără de hotare,
o țară a miresmei cu aripă de nea,
carnea voastră miroase-a nemurire
și-n locul inimii vă bate-n piept o stea.**

**Lumina voastră topește carapacea
și taie drum Luminii fără de-asfințit,
renașteți din nisip-cetăți de rugăciune –
și trageți cu năvoade abisul de granit.**

**Egrete supreme în vârful piramidei,
extatici și frenetici zvâcnind spre Absolut,
vă mistuiți în locul luminilor de ceară,
mugiți spre Dumnezeu prin fluiere de lut.**

Un semn de Viață

**Frunzișul omenesc – o tufă încâlcită,
sub luna neagră**

ca un glob condensat,

**Ți-a potrivit pe trup
uniforma cadavrelor,
înfiorată până la rădăcină.**

**De-atunci,
singura inscripție verticală**

a unui om pe orizont

se decupează

în mijlocul hățișului confuz

ca un hotar de nemurire.

Din moarte

Tu ne-ai dat un semn de Viață

să știm

că nu ne-ai părăsit.

Lecție de zbor

**Pe o scară de aur
pătrund în inima lucrurilor
și-nțeleg:
forma inimii e amprența inimii Lui.
Simt aburul ridicându-se din substanța Jertfei-
un suflet plămădit
în cuptorul din rai.
Aici,
locuiesc o țară a miresmei,
petalele vor număra treptele până la cer,
trepte de tăcere pe care
lucrurile spun o rugăciune a lor.
Urechea tainei aude Izvorul,
aripi ascunse-n tăcerea din lucruri
mă învață să zbor.**

Contemplarea îngerilor

**Veșmântul acesta de piele și oase
va fi tors de molia răbdătoare
și unde, Doamne,
voi locui?**

**Ca să-mi găsesc sălaș
voi porni într-o călătorie prin moarte,
ca un lămpaș
arzând dinlăuntru.**

**Voi urca pe-acoperișul lumii –
acest soclu sfios
pentru contemplarea îngerilor,
ca să-mi îmbrac trupul definitiv,
înviat în „*Iubirea ce cheamă totul la sine*”.**

Până la Tine...

**E-atâta disperare între noi –
așezăminte de lacrimi plutitoare,
încât ar trebui să locuiesc în nori
ca să-mi înece durerile în mare.**

**Ar trebui să mă îngrop în trunchiuri
ca să respir o zare mai senină
și să ajung la Tine prin izvoare
călătorind pe jerbe de lumină.**

**Ar trebui să mă dizolv în nuferi,
în aburul chilieii și în duzi,
e-atâta infinit până la Tine
că doar țipând mai sper să mă auzi.**

**Pe soclu nu-mi mai doarme nici o nimfă,
prin sânge nu-mi mai curge nici un zeu,
ar trebui să mă desprind de aripi
și să mă-ntorc pe jos la Dumnezeu.**

Odihna câmpiilor verzi

**Șarpele,
încolăcit în lutul ferecat,
e purtător de mântuire
pe dâra de aur curat
trecând inocentă prin mine,
ca o zvâcnire de solzi deșteptați
din brazda de ape puține.
Boldul morții – otrăvit,
ne impregnează substanța durerii
și face din noi refugiați
la capătul lemnului sfințit de suspine,
dezgropând din neliniști odihna
câmpiilor verzi
și trezirea.**

Sfânta Maria

**Înflorește-mă-n lumină,
raza mea de duiosie,
sensul vieții, sensul morții
mi-l anină-n veșnicie!
Maica sufletelor pure
și-a durerilor Icoană,
înflorește-mă-n lumină,
pune-mi Tu balsam pe rană,
cheamă-mă spre Tine, Mamă,
și alină-mă la sân,
peste tot pârjolul lumii
eu cu Tine să rămân,
dă-mi puterea biruinței
peste-oceanul de bazalt
și-mi întoarce-ntotdeauna
ochii numai spre Înalt,
dă-mi minunea regăsirii
în Iubire, iar și iar,
ca Iubirea să îmi fie
cruce, viață și altar.**

Doamne, te-am primit!

**Am căutat iubire în jocul de copil,
neîntinat urcuș la răsăritul vieții,
și-n joc iscoditor, puternic și fragil,
m-am înălțat grăbit spre nimbul dimineții.**

**M-au absorbit incerte ecouri plutitoare
și universul șubred – răstălmăcit ecou,
mi-a tot atras privirea timidă către soare
și m-a înveșmântat în mantie de erou.**

**De-aceea mă iubeam mai mult ca niciodată
și-mi ofeream în dar argintul din oglinzi,
înfloream mai darnic ca primăvara toată,
în păr purtam mireasma pădurii cu molizi.**

**Apoi, pe harfa crudă a ierbilor virgine
s-a rupt o coardă-ntinsă, însângărând amurgul,
și-a poposit iubirea sub zodiile senine,
când trandafiru-n parcuri abia-și aprinse rugul.**

**O altă zi de toamnă în zboru-i avântat
a stins toți trandafirii c-o boare otrăvită,
iubirea, ca o pasăre măiastră, a plecat...
și-a nins atunci și lumea rămase-ncremenită.**

**Am căutat iubire cu fiecare pas...
și doar cuvinte-au curs, ca picături de miere,
și-am cercetat răspunsul fiecărui ceas:
un tic-tac efemer, în rest a fost... tăcere.**

**Aveam un dor imens de un contur anume
cu care Adevărul și Viața pe veci m-a contopit
și-am înțeles atunci că ai venit în lume
să îmi aduci Iubirea și, Doamne, te-am primit!**

Cântecul rugului aprins

**Îmi deschizi ferestre către Necuprins,
taina este miezul clocotitor din Tine,
ești un cântec viu al rugului aprins
ce desenează crini pe suflete senine.**

**Învolburate pierderi din aburul ceresec
îmi sărăcesc comoara de respirați divine
și rădăcini din Eden în trup îmi tot descresc,
ecouri răzvrătite se zbat tăcut în mine.**

**Doar să zăresc o clipă Absolutul
icoanei Tale, de taine argintată,
redă-mi roata Olarului și lutul
și-adie peste mine încă-o dată!**

„Pierzându-te, te vei găsi”

Rămâi ca o inscripție verticală
pe cărarea păcii azurii,
căci cel ce-și află-aici
sfârșitul țintei sale,
„pierzându-se, se va găsi.”

Locuitorii veșnicei Duminici
din vasul mistic dacă vor sorbi
un strop din comestibila lumină
și din lumină vor țese felinare,
„pierzându-se, se vor găsi.”

Chilie a pereților de ceară,
ca litera într-un Cuvânt să fii,
ca orice lanț să-ți fie o brățară,
orice arpegiu-o vâslă triumfală
pentru oricât de-nalt e valul
și pentru când te vei găsi.

Gabriela Monica Costescu:

Născută la 10 martie
1965 din părinții Ioan și
Maria într-o familie cu patru

Absolventă a liceului teoretic Mircea Eliade
din Sighișoara

Membră a cenaclului literar „*N. D. Cocea -
Anotimpuri*” – publică poezii în antologia
„*Veșnicia Secundeii*” în anul 2004.

Este prezentă cu poezie în spectacole literar
– muzicale televizate.

Premiată la Festivalul Național de Poezie
Religioasă „*Credo*” cu premiul „Direcției
Județene pentru Cultură, Culte și Patrimoniului
Cultural Național Mureș”

Răstignirea

**Te-am pironit pe Tine
În loc să-mi pironesc păcatul
Și Te-am încoronat cu spini
Făr' să privesc înaltul.**

**Te-am biciuit nevinovat,
Te-am judecat fără de milă,
De Tine chiar m-am lepădat
Și Te-am privit cu silă.**

**Am tras cămașa Ta la sorți
Și-am numărat avar arginții,
Dar vinovați eram noi toți
Nu ne-am purtat ca sfinții.**

**Ți-am pus o trestie în mână
În loc de sceptru de-mpărat,
Batjocoream cu-a noastră gură,
Te-am schingiuit și te-am scuipat.**

**Între tâlhari, sus, pe Golgota
Te-am răstignit fără-ndurare;
Mă-ntreb, invoc azi mila Ta:
Știam ce facem oare?**

10 martie 2006

Cântarea lui David

**Păstorul meu este doar Domnul,
Cu El nimic nu-mi va lipsi vreodată.
El mă păzește și-mi veghează somnul
Și la pășune verde mă odihnește lângă apă.**

**Pe calea dreaptă mă povățuiește,
Din valea umbrei morții mă ridică.
Nuiaua Lui mă mângâie căci mă iubește,
Din pricina numelui Său eu nu am frică.**

**El îmi întinde masa spre potrivnici,
Îmi unge capul cu sfânt untdelemn,
Mă însoțește, mă ferește de nemernici,
Mi-e plin paharul că dă peste el.**

**Voi locui în casa Domnului cea sfântă
În toate zilele cât eu voi mai trăi,
Căci merg pe calea care este strâmtă
Și-n Raiul sfânt, pe veci voi nemuri.**

20 august 2004

TATĂL NOSTRU

TATĂL NOSTRU CARE EȘTI ÎN CERURI

Vom îngenunchea acum și pururi.

SFINȚEASCĂ-SE NUMELE TĂU

Și ferește-mă de rău!

VIE ÎMPĂRĂȚIA TA

Cu slava și mărirea Ta

FACĂ-SE VOIA TA

Nu ține cont de vrerea mea.

PRECUM ÎN CER AȘA ȘI PE PĂMÂNT

Căci noi suntem pân' la mormânt.

PÂINEA NOASTRĂ CEA DE TOATE

ZILELE

Să ne-ntremeze pe pământ puterile

ȘI NE IARTĂ NOUĂ GREȘELILE

NOASTRE

Să mai putem privi la Tine printre astre

PRECUM ȘI NOI IERTĂM GREȘIȚILOR

NOȘTRI

Să nu-i privim ca și pe monștri.

CĂCI A TA ESTE ÎMPĂRĂȚIA
Slava, puterea, măreția

ȘI PUTEREA ȘI SLAVA
Îți vom cânta de-a pururi Ava

ÎN VECII VECILOR AMIN
Umil, plecat, la Tine vin.

Chemare

**Trimite-mi de sus lumina,
Căci nu am călăuză,
Credincioșie de mi-ai da
Să nu mai fiu o spuză.**

**Trezește-n mine dragostea
Și nu-ți ascunde fața!
Ocară este viața mea
Și nu-mi văd dimineața.**

**Te chem în ziua de necaz,
Tu fă cu mine legământul,
Șterge-mi lacrima de pe obraz,
Să-ți prețuiesc mereu cuvântul.**

**Te chem spre izbăvirea mea,
Zdrobește-mă dacă se poate,
Dar dă-mi curat iertarea Ta,
Îngenuncheat, te rog eu, Doamne!**

10 martie 2006

Maria-Magdalena

**Miruieste-mi fruntea
Si coboara cantecul ingerilor
Spre faptura-mi umila si pacatoasa,
Risipita in pacatul vremii.**

**Invluita in borangic de regrete
Las sa curga pe obrazul meu
Rusinea inlacrimata
Cu dorinta de iertare.**

**Spal cu lacrimile mele
Picioarele Tale sfinte si le sterg
Cu marama parului meu, podoaba
De pret ce mi-ai daruit-o.**

**Atinge cu puterea iertarii Tale
Sufletul meu si izbaveste-ma, roaga-te
Proniei sfinte sa-mi ierte
Mazga de suflet pacatos.**

**Voi saruta urma pasilor Tai
Care doar spre altare de viaa curate pasesc
Si te voi slavi caci ai luat
Povara pacatului meu. Aleluia!**

10 martie 2006

Răsplata

**Flămând și însetat eram,
În zdrențe, cu picioarele goale,
Bolnav de-atâtea ori zăceam...
La cine să cer îndurare?**

**Străin, spre seară am bătut
La poarta casei tale zăvorâtă,
Să cer o pâine, un bănuț
Pentru viața-mi amărâtă.**

**M-ai alungat din poartă supărat,
Besmetic, nu găseam cărarea,
Frigul prin zdrențe iar mi-a șuierat,
Doar sărăcia îmi era povara.**

**Nu știi că tu ai izgonit
Din prag însăși pe Domnul?
În cer când tu vei fi sosit,
La fel primi-vei totul.**

7 martie 2006

Dragostea

**De-ai ști chiar toate limbile pământului
Și dragoste în suflet n-ai avea,
Cu îngerii de-ai vorbi la cruci de vânturi,
Nimic n-ai fi fără divină dragostea.**

**Prooroc de-ai fi sau chiar savant,
Chiar munții de pe loc dac-ai muta,
Nimic n-ai fi și ar fi prea păcat
Să n-ai în suflet pură dragostea.**

**De-ai dărui săracilor toată averea
Și trupul de ți-ai da să fie ars,
Fără de dragoste piere puterea,
Fără de ea să nu faci nici un pas!**

**Căci dragostea nu-i plină de mânie:
Acoperă, nădăjduiește, crede totul
Și nu se bucură la zile de urgie,
Căci dragostea sfințește locul.**

**Credința te ajută în necazuri,
Nădejdea totdeauna bună e și ea
Dar ce ridică trainice talazuri
Rămâne-n veci amin doar dragostea.**

1 august 2004

Daniel în groapa cu lei

**Alege Dariu în a sa împărăție
120 de dregători mai înțelepți,
Supuși aceștia lui Daniel să-i fie
Oameni deștepți și oameni drepți.**

**Nemulțumiți aceștia de mărirea
Ce Daniel primit-a de la împărat
Îi caută motive și fac o uneltire
Și-l vor de la conducere îndepărtat.**

**Se duc la împăratul cu o jalbă
Și fac o lege de 30 de zile,
Mezii și perșii să se-nchine mai degrabă
Lui Dariu doar și să se dea de știre.**

**Oricui n-ascultă de porunca dată
Să fie azvârlit în gropile cu lei,
Să nu mai vadă lumina niciodată,
De se închină în ascuns unui alt D-zeu.**

**Îngenunchează Daniel în a sa casă,
Cu fața spre Ierusalim înalță rugi,
Dar năvălesc cârmuitorii peste el deodată
Și-l văd chemând pe D-zeul lui.**

**În fața împăratului este adus cu forța
Și în groapa leilor el este aruncat.
Darius se întoarce la palat cu umilință...
De supărare el deloc nici n-a mâncat.**

*„Te scape D-zeul tău, o Daniele!
Căci lui în taină te-ai rugat
Te apere de chinuri grele
De leii până-n zori nu te-or mânca”*

**În zori de zi grăbește împăratul,
Se tânguie la groapă chemând pe Daniel,
Un înger păzitor trimis-a Domnul
Să-nchidă gura leilor de lângă el.**

**De bucurie Darius dă poruncă
Că tot poporul se va închina
Celui ce Daniel zilnic se roagă
Căci numai el poate a ne salva!**

Credința sutașului Corneliu

**În Cezarea locuia Corneliu –
Sutaș iudeu, om foarte milostiv.
Zi după zi se închina la Domnul
Până când ruga i s-a auzit.**

**La ceasul nouă coborî un înger
Și spuse: „*Domnul ruga ți-a ascultat*”.
*„Trimite după Simon zis și Petru!
Te va călăuzi și te va îndruma”.***

**Petru stătea în rugă pentru Domnul
Și-ntr-o răpire sufletească a căzut,
Într-o vedenie lui i-a vorbit chiar Duhul,
O uimitoare mare minune a văzut.**

**Din cer s-a coborât fața de masă.
Pe ea, mâncăruri cum n-a mai mâncat.
Poruncă a primit să taie deîndată,
Că nu-i spurcat ceea ce-i de mâncat.**

**Când s-a trezit, solii erau la ușă
Spre casa lui Cornelius să îl însoțească,
Petru a înțeleș vedenia de-ndată;
A și pornit la drum fără' să cârtească.**

**Și au trimis atunci să ducă veste
Neamului ce crede în Hristos,
Primit prin crez la Domnul este,
Și învierea Lui fi-va de folos.**

**Duhul cel sfânt a coborât din ceruri.
Cine-a dorit a fost și botezat,
S-a dovedit puterea iubirii și-a iertării
Celor care pe Domnul l-au urmat.**

20 ianuarie 2005

Cain și Abel

**Plugarul Cain vrea s-aducă pe altar
O jertfă D-lui dintr-ale lui bucate.
Abel, ciobanul, jertfă duce-n dar
Din turma lui câteva oi, cu bunătate.**

**Aprind altarele cu jertfe cei doi frați,
Să-nchine D-lui ruga de mulțumire.
Fumul lui Abel trece de copacii-nalți,
Dar al lui Cain de destramă-n umilire.**

**Încruntă Cain fruntea și gândește
Că Abel va muri ucis de el pe câmp
Și fapta cruntă curând îndeplinește
Și varsă sângele lui Abel pe pământ.**

**Mânia D-lui din cer spre Cain se coboară
Și-l izgonește pe făptaș peste pământ,
Va izgoni și prigoni pe cel ce-omoară
Să n-aibă liniște nici în mormânt.**

**În țara Nod și-ascunde Cain fața,
La răsărit de Eden! Alungat
Pedeapsa nu suportă c-a luat el viața
Lui Abel, fratele cu sufletul curat.**

**A hotărât deci D-I pentru Cain semne
Să nu fie ucis căci îl va răzbuna,
De șapte ori pedeapsa vine
Pe cel care porunca nu va asculta.**

**Nu-ți trebuie pedeapsă mai amară
Decât în viață să trăiești cu vina ta,
Să porți precum și Cain o povară
Zi după zi, întreagă viața ta.**

19 august 2004

Turnul Babel

**Pe câmpia Sinear la Răsărit
Au descălecat fiii lui Sem cu toții.
Aceași limbă vorbeau când au sosit
Și-și plănuiau acum îndată sorții.**

**Vor construi din cărămizi și smoală
Un turn înalt, frumos până la cer!
Ca nici o cameră să nu rămână goală,
Va locui, deci, tot poporu-n el.**

**Dar D-zeu le-a observat înfumurarea
Și să le-ncurce limba a trimis
Poruncă să le strice, dar, lucrarea,
Să-nalțe turn la cer nu le-a permis.**

**Tu, omule, care privești spre stele,
Nu încerca să faci lucru-n zadar!
Ridică-te doar până unde ai putere,
Fă lucruri despre care ai habar!**

19 august 2004

Vindecarea slăbănogului

**La praznicul Iudeilor Isus e la Ierusalim,
Chiar lângă Poarta Oilor, la scăldătoare,
Unde orbi, șchiopi, cum bine știm,
Stau în Betseba în cele cinci pridvoare.**

**Sta necăjit la margine de apă
Un slăbănog care putere nu avea,
Pe Isus l-a zărit și l-a strigat degrabă:
*„Isuse, fie-ți milă, dar, de boala mea!”***

***„38 de ani de chin trecut-au, Doamne,
De când aștept în scăldătoare să cobor,
Când îngerul coboară să tulbure ape,
Mai iute intră altul. Simt că mor!”***

***„Ridică-te sărmane, patul ia și umblă!”*
Bolnavul a crezut și-n templu s-a-nchinat
Căci vorba lui Isus nu e o glumă!
*„Și-apoi să nu mai faci nici un păcat!”***

**Iudeii mânioși pândeau pe Isus
Să-l prindă, doar era zi de sabat.
Bolnavul îl slăvea vestind că Isus –
Domnul, trupul i l-a vindecat.**

10 august 2004

Slujbașul împărătesc

Din Samaria cetate Isus a pornit la drum
La galileenii care l-au primit cu bine
Și-a ajuns El tocmai la Capernaum,
Unde un slujbaș de împărat calea îi ține:

„Doamne am un fiu bolnav de-o vreme”.
„Tu nu crezi de nu vezi semne sau minuni?
Du-te, dar, acasă, fiul tău trăiește!”
Iar slujbașul a crezut și a purces la drum.

Robii lui l-au așteptat în drum spre casă,
Veste bună dând slujbașului grăbit:
„Frigurile, fiul ți-au lăsat, nu-l mai apasă,
Chiar la ceasul șapte când Isus ți-a vorbit”

Au pornit iudeii fierți de tulburare,
Căci Isus calcă legea sabatului,
Însă El plecase pe-o altă cărare:
„NIMENI NU-I PROFET ÎN ȚARA LUI!”

5 august 2004

Samariteanul

**Învățătorii legii pe Isus îl ispiteau...
Voiau să știe cum să aibă viață veșnic.
Isus le-a spus că legea o aveau
Să creadă-n ea, curat, puternic.**

**Căci legea scrie să iubești pe D-zeu
Curat cu inima și cugetul
Pe-al tău aproape să-l iubești la fel
Ca și pe tine cu tot sufletul.**

**Învățătorii legii au dorit să știe
Cine le sunt cei mai apropiați?
Isus în pilde a dorit să fie
Mai înțelept vorbind ca unor frați.**

**De la Ierusalim la Ierihon venise
Un om care-a căzut între tâlhari
Dar a fost jefuit, rupt de veșminte
Lăsat să zacă-n drum pe pietre tari.**

**Un profet a trecut pe drum Călare
N-a vrut să vadă cine-i jos, l-a ocolit
Asemeni a făcut cu a sa purtare
Pe drum când a trecut și un levit.**

**Dar un samaritean milos cu suflet
Cu untdelemn pe rană l-a uns și l-a legat
Pe-al său asin l-a luat din cuget
Și spre un han cu dânsul a plecat.**

**A dat hangiului și bani ca plată
Să îngrijească de-acel om sărman
Și a plecat cu inima mai împăcată
A doua zi bunul samaritean.**

**Fă-ți milă dar și tu de fiecare.
Întinde-ți mâna acolo unde-i greu
Și leagă rănila acolo unde doare
Vei fi numit samaritean de D-zeu.**

10 august 2004

Moise

**Peste Egipt s-a ridicat un Faraon puternic
Ce nu l-a cunoscut pe Iosif niciodată.
El a văzut în Israel popor cucernic
Și-a hotărât să-l înrobească drept răsplată.**

**A ridicat cu ei cetăți Pitom și Ramses.
Israeliiți în să zi de zi se înmulțeau.
Ura lui Faraon cocea în mintea-i haos
Și-a hotărât să piară-ntregul neam.**

**A dat poruncă moașelor Safira și lui Pua
Pe toți evreii să-iucidă ce se nasc bărbați,
Cum vin pe lume să le-astupe gura,
Să fie egiptenii cu toții încântați.**

**Dar moașele n-au ascultat porunca dată
Căci s-au temut mai mult de D-zeu
Și-au spus lui Faraon „Evreii niciodată
La termen nu se nasc, să îi stârpim e greu!”**

**În vreme-aceea s-au căsătorit din Levi
Doi tineri prunc frumos s-a și născut
Și l-au ascuns să nu-l ucidă egiptenii
Trei luni de zile fiu că n-au s-au prefăcut.**

**Și-au construit un sicriș din trestii.
Au așezat copilul și l-au trimis pe Nil
Și au pândit furiș care-i sunt sorții.**

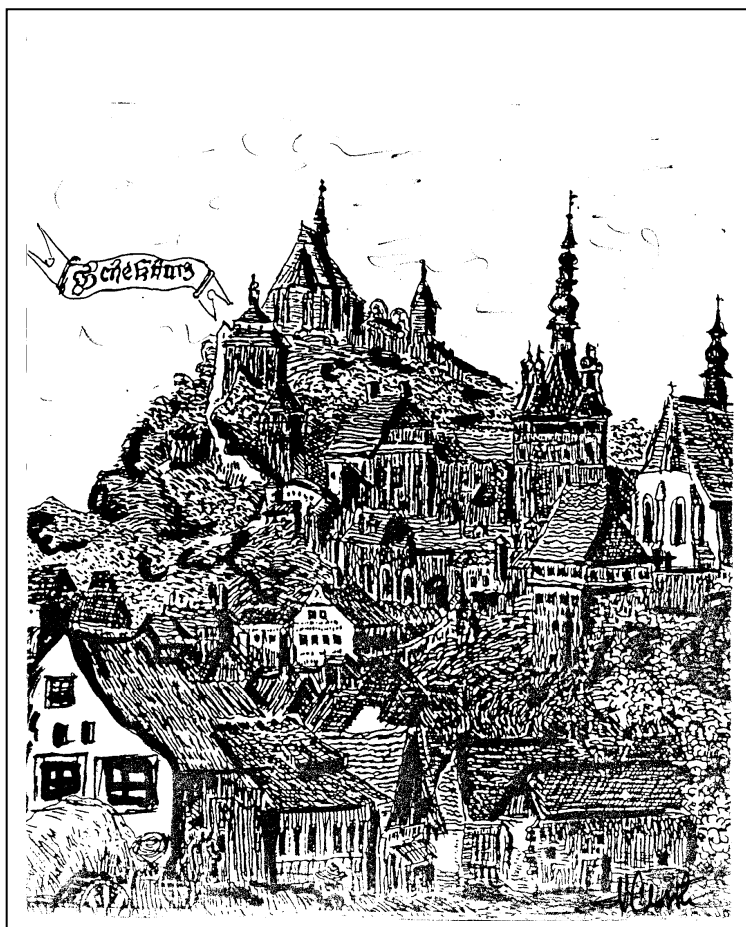
**Fata lui Faraon era la scăldătoare
Și-a auzit un scâncet pe apă lin venind
Ea s-a-ntrebat ce poate fi acolo oare?
Când l-a deschis văzu un copil plângând.**

**Și i-a fost milă, l-a luat cu dânsa
Știind că e copilul unor evrei.
Ea a cerut doica pentru alăptare,
Venise însă mama. Era copilul ei.**

**Ea Moise l-a numit, deci „scos din apă”
La curtea Faraonului cu drag l-a ocrotit,
Dar D-zeu alesul lui mereu îl scapă
Și nu va fi nicicând de cei răi înrobit.**

**Ia un exemplu bun din această întâmplare
Și fie-ți milă dar de cei orfani,
Căci D-zeu te va iubi atunci mai tare
Și pe pământ tu vei trăi mulți ani.**

20 august 2004

Grafică: Victor Cristea

Lauri de poezie pe fruntea Sighișoarei

Festivalul Național de Poezie Religioasă „CREDO”, desfășurat în ”orașul viitorilor” - Reghin - la 24 martie 2006, a desemnat între câștigătorii concursului de creație literară și poetele sighișorene Ana Munteanu Drăghici, Adriana Dandu și Gabriela Costescu. Autoarea volumului de versuri „Testamentul iubirii”, Ana Munteanu Drăghici, a câștigat premiul revistei de cultură și filozofie Ambassador. Adriana Dandu, la secțiunea manuscrise, s-a bucurat de obținerea premiului „Revista Reghinului”, editată de localitatea gazdă a festivalului, iar Gabriela Costescu este câștigătoarea premiului Direcției Județene pentru Cultură, Culte și Patrimoniu Cultural Mureș.

Juriul a fost alcătuit din personalități marcante ale culturii și artei: Nicolae Băciuț, Lazăr Lădăriu și Răzvan Ducan, moderatoare fiind Sorina Blaj. Festivitatea de premiere s-a desfășurat la Casa de Cultură „George Enescu” din Reghin.

Așadar, trei doamne, și toate trei din cadrul cenaclului literar sighișorean „N.D.Cocea – Anotimpuri”, au încununat cu laurii harului fruntea frumoasei perle de pe Târnava, Sighișoara.

Puls

CONCURSUL DE POEZIE RELIGIOASĂ „CREDO”

Direcția Județeană pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național Mureș a organizat, în parteneriat cu Casa de Cultură a Tineretului „G. Enescu” din Reghin, cotidianul „Cuvântul liber”, Protopopiatele Ortodoxe Târgu-Mureș și Reghin, Fundația Culturală „Cezara Codruța Marică”, Fundația Culturală „Vasile Netea”, AȘEZĂMÂNTUL CULTURAL FRANCEZ

„LES AMIS DE RONCHIN” TÂRNĂVENI, Biblioteca Municipală „Petru Maior”, Casa de Cultură „Mihai Eminescu” din Târnăveni, alte instituții publice și ONG-uri, a VI-a ediție a Festivalului Concurs de Poezie Religioasă „Credo”.

Juriul, alcătuit din Nicolae Băciuț, președinte, Răzvan Duncan, Lazăr Lădariu, a acordat următoarele premii: **A. Secțiunea volume:** Premiul Festivalului de Poezie Religioasă „Credo”, Valentin Marica, pentru volumul „Schitul numelui”, Editura Ansid, 2005, Premiul Special al Festivalului de Poezie Religioasă „Credo”, Sorina Bloj, pentru volumul „Neliniștea ciutei”, Editura Tipomur, 2005, Maria Daniela Pânăzan, pentru „Poeme de iubire”, Editura Reîntregirea, 2005, Premiul Direcției Județene pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național Mureș, Aurel Hancu, pentru volumele „Îngerul din vitralii” și „Arcade”, Editura ETA, 2005, Premiul Direcției Județene pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național Mureș, Gina Mariș, pentru „Icoana amintirii”, Editura Tipomur, 2005, Premiul cotidianului „Cuvântul liber”, Daniela Bartuș, pentru „O dragoste de necuprins”, Editura Noris, 2006, Premiul Casei de Cultură a Tineretului „G. Enescu”, Reghin, Luminița Pop, pentru „În lumină”, Editura „Noris”, 2006, Premiul Gazetei Reghinului, Lolita Dobroiu-Chirileu, pentru „Tărâm tăcut”, Editura Tipomur, 2006, Premiul Fundației „Vasile Netea”, Szabo Zoltan, „Când Domnul m-a trezit”, Editura Noris, Premiul revistei „Ambasador”. **B. Secțiunea grupaje de versuri în manuscris:** Gabriela Costescu, Premiul Direcției Județene pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național Mureș, Cornelia Todea, Premiul Fundației „Vasile Netea”, Romeo Soare, Premiul cotidianului „Cuvântul liber”, Adriana Dandu, Premiul Gazetei Reghinului, Ana Munteanu Drăghici, Premiul revistei „Ambasador”, Valentin Covaciu, Premiul Fundației Culturale „Cezara Codruța”, Olivia Cristiana Găbudean, Premiul Bibliotecii „Petru Maior”, Irina Ciucă, Premiul Casei de Cultură a Tineretului „G. Enescu”.

În același cadru, a fost lansat romanul „Când copiii nu mai cresc”, de Ilinca German, prezentat de Nicolae Băciuț, și a fost vernisată expoziția de artă plastică „Interludii vizuale”, de Liviu Gurdeanu. Sorina Bloj a susținut un recital de muzică ușoară. (N.B.)

Cuprins

	Pag.
Poezie și/sau credință – Nicolae Băciut	5
Cu „ <i>Ofrande inocente</i> ” avem sentimentul că suntem privilegiați – Dan Ovidiu	7
Ana Munteanu Drăghici	11
Cuminecătura păsărilor	13
Nesomnul cuvântului	14
Înfiorând chemarea	16
Cereasca grădină	17
Semnul Sfânt	19
Credință veșniciei	25
Lacrimile lumii	27
Veghea Crucii	29
Sfințenia colindelor	30
Cântec către Dumnezeu	32
Izvorul mântuirii	33
Botezată în credință	35
Crucea de lacrimi	37
Lacrime amintirii	38
Uitarea clepsidrei	41
Ruga cuvântului meu	42
„ <i>Quo vadis, Domine?</i> ”	44
Scara de lumină	45
Spre tine – Doamne!	46
Adriana Dandu	47
Ofrande inocente	48
Coboară!	49
Floare supremă	50
Avertismentul cocoșilor	51
Aripi de lemn și sânge	52

Crucea, ca o implorare	53
Ești Dumnezeu pentru că poți să rabzi	54
Inimă vie	55
Voi deveni Iubire	56
Cutia de rezonanță	57
Sfinții	58
Un semn de Viață	59
Lecție de zbor	60
Contemplarea îngerilor	61
Până la Tine... ..	62
Odihna câmpiilor verzi	63
Sfânta Maria	64
Doamne, te-am primit!	65
Cântecul rugului aprins	67
„Pierzându-te, te vei găsi”	68
Gabriela Monica Costescu	69
Răstignirea	70
Cântarea lui David	71
Tatăl nostru	72
Chemare	74
Maria – Magdalena	75
Răsplata	76
Dragostea	77
Daniel în groapa cu lei	78
Credința sutașului Corneliu	80
Cain și Abel	82
Turnul Babel	84
Vindecarea slăbănogului	85
Slujbașul împărătesc	86
Samariteanul	87
Moise	89
Anexe	92

*Ana Munteanu Drăghici
Adriana Dandu
Gabriela Monica Costescu*

OFRANDE INOCENTE

EDITURA GRAPHICA

- Braşov 2006 -

ISBN 973-86991-9-3

„Poezia este respiratia lui Dumnezeu pe pamant.”

Nicolae Steinhardt